

“50 jaar geleden overleed Remy C. Van de Kerckhove” Oud-Pitzemburger, speler bij Racing Mechelen en ... dichter

Op zaterdag 26 januari 2008 werd Remy C. Van de Kerckhove op Pitzemburg herdacht. Directeur Van der Auwera schetste zijn leven en werk.

Remy C. Van de Kerckhove wordt op 26 september 1921 in Mechelen geboren. Hij groeit op in de wijk De Lege Hoek, aan de Blaasbalgstraat. Hij speelt op het plaatselijk pleintje voetbal met de jongens uit de buurt. Hij zal bij de jeugdafdelingen van Racing Mechelen terecht komen. Racing Mechelen was in 1904 opgericht door leerlingen van Pitzemburg.

Remy wordt door zijn vader Pierre in september 1933 ingeschreven in de zesde Latijnse van Pitzemburg, nadat hij er al lagere school had gelopen. Voor alle duidelijkheid: toen werd er nog afgeteld. Een sterke leerling is hij zeker niet: dit blijkt uit zijn rapporten dagelijks werk en de palmares die op school in de archieven bewaard zijn gebleven. Hij zit zijn jaar over, met succes. Maar in 5 Grieks-Latijn gaat het van kwaad tot erger en in juli 1936 verlaat hij de school.

Remy heeft andere prioriteiten ...: voor school heeft hij gewoonweg geen tijd. Hij is in de eerste plaats een sportman. In 1938 speelt hij voor het eerst midvoor in de ploeg van Racing Mechelen, maar hij speelt vooral graag linksbuiten.

Daarnaast is hij ook dichter. In 1939 laat hij op 17-jarige leeftijd in eigen beheer “*Nachtelijke razzia*” drukken. In december 1939 verschijnt Sirene. Dit maandblad voor jongeren, zoals de ondertitel luidt, is in feite een soort schoolblad voor de studenten van de Rijksnormaalschool van Lier. De redactie staat onder leiding van Remy's jeugdvriend en ploeggenoot Eduard Houthuys. Het blad overstijgt het studentikoze. De jonge Hubert Lampo publiceert er in, zo ook de schrijver Piet Van Aken, een leerling aan het Atheneum Pitzemburg. In 1941 volgt “*De andere weg*”, met daarin ook tekeningen van zijn vriend George Patteet die directeur van de stedelijke zweminrichting en bestuurslid van Racing Swimming Club Mechelen zal worden.

Zijn andere boezemvriend in die periode is Rik De Saedeleer, eveneens een kompaan van Racing Mechelen en drie jaar jonger dan Remy. Samen bezetten ze de linkerflank en zijn ze een te duchten aanvalsduo: Rik met ingenieuze passen en Remy met zijn snelheid en trefzekerheid. Remy wordt de mentor van de Saedeleer. Wanneer deze laatste in 1942 in Pitzemburg afstudeert zorgt Remy ervoor dat hij een job krijgt bij de Nationale Kas der Gezinsvergoedingen, waar Remy al werkt.

PITZEMBURG
Bond der Oud-leerlingen v. h. Kon. Atheneum.
STELT VOOR:
TIJD EN MENS
(TIJDSCHRIFT VAN DE NIEUWE GENERATIE)
en nodigt alle belangstellenden uit op haar
VOORDRACHTAVOND
van Donderdag, 13 October 1949, te 20 uur
in de studiezaal van het KON. ATHENEUM.

PROGRAMMA:
1. L. P. BOON: De Vlaamse Literatuur.
2. Jan WALRAVENS: De Vlaamse Schilderkunst.

Enkele gedichten van de jongeren:
VAN ELDEN — Nic. VAN BEECK — Hugo CLAUSS
Geo BRUGEN en Remy C. VAN DE KERCKHOVE,
voorgelezen door Mej. Denise DE WEERDT.

De jonge toondichters:
Freddy DE VREESE — Peter CABUS en Louis THIENPONT
spelen voor uit eigen werk. ENDE ROND 22 UUR.

Drukker: Joz. Brochez, Mechelen, 1949

In juni 1945 wordt hij gekazerneerd in Oudenaarde, waar hij zijn toekomstige vrouw leert kennen. Hij gaat als vrijwilliger mee met het Amerikaanse leger en wordt in Nurnberg en Munchen gestationeerd. Als lid van het 3de en 9de Amerikaanse leger bevrijdt hij concentratiekampen zoals Dachau. Zijn rol is die van tolk. Na dit avontuur treedt hij op 27 juli 1946 in het huwelijk. Zijn zoon Peter wordt in 1951 geboren.

In de na-oorlogse periode geraakt alles in een stroomversnelling. De laatste twee seizoenen bij Racing zijn niet zijn beste. Het resultaat is dat hij in 1947 overstapt naar eersteklasser Union Saint Gilles, waar hij drie jaar in het eerste elftal speelt. Hij sluit zijn voetbalcarrière af bij derdeklasser Crossing Ganshoren.

Hij schrijft ook opnieuw. In 1945 wordt hij lid van Scientia. Scientia – de oud-leerlingenbond van K.A. Pitzemburg – werd opgericht op 25 november 1944. De bestuursleden slagen erin op het kabinet van Van Acker een vergunning voor papier los te krijgen, waardoor ze een blad kunnen uitgeven. Het eerste nummer verschijnt op 15 april 1945 en het laatste op 1 december 1945.

Remy produceert opnieuw een bundel. "Gebed voor de Kraaien" verschijnt samen met "Registreren" van Hugo Claus in 1948. Beide bundels overtuigen de vrijzinnige Jan Walravens ervan dat het cultureel klimaat in Vlaanderen rijp is voor nieuwe ideeën. In 1949 richten Walravens en Van de Kerckhove het tijdschrift Tijd en Mens op als reactie op de 'spreek-, biecht- en moralisatiepoëzie'. Het tijdschrift zorgt voor de definitieve doorbraak van de moderne literatuur in Vlaanderen. Het wordt algemeen erkend als de eerste stap van de Vlaamse letterkunde in de richting van de internationale avant-garde. Op donderdag 13 oktober 1949 wordt het eerste nummer van Tijd en Mens voorgesteld in de gebouwen van het Atheneum Pitzemburg.

Remy is een rots in de branding. Hij hakt knopen door waar Walravens in een al te voorzichtig proces iedereen wil gerieven en bij het blad betrekken. Het is ook Remy die de naam voor het tijdschrift bedenkt, terwijl Walravens de bedenker van het concept is. De doortastendheid van Remy zorgt al eens voor wrijvingen als het gaat over de te volgen koers van de redactie. Zijn karakter op de redactie, is ook zijn karakter op het speelveld. Rik De Saedeleer getuigt dat je aan zijn gemoed en kledij kon aflezen of hij goed zou spelen of het hoofd zou laten hangen, precies zoals je van een rasechte dandy mag verwachten.

Over speelveld gesproken: sport laat Remy niet meer los. Hij schrijft als journalist een tijdje voor Sportclub en Het Laatste Nieuws. Hij behoort eveneens tot de eerste medewerkers van de Vlaamse Televisie. Reeds op de tweede dag van de Belgische Televisieproeven brengt hij een reportage van de internationale voetbalwedstrijd Engeland-Vasteland. Dat is op zondag 1 november 1953 om 20.40u, op Brussel Vlaams, volgens de programmatie in Humoradio. Het is Remy die Rik De Saedeleer benadert om zijn taak als voetbalverslaggever over te nemen. Meer dan 40 jaar lang zal De Saedeleer dat volhouden.

In 1955 sterft Remy's vriend George Patteet. Wanneer hij door Mechelen achter de kist loopt, rijpt het gedicht 'Brief aan Koen', een hommage aan George. Wat mij betreft – en dit is ten persoonlijke titel – het enige echt goede gedicht van Remy.

In 1956 komt de kers op de taart. Remy wordt bijgevoegd directeur van de Informatie- en Voorlichtingsdienst van de Wereldtentoonstelling 1958, beter bekend als 'den expo '58. Hij reist de hele wereld rond om promotie te maken. Hij zal echter de tentoonstelling zelf niet meemaken. Hij overlijdt op 2 januari 1958 in Duffel, na een auto-ongeluk. De Nieuwe Gazet bloklettert op 3 januari 1958 'Een bekend sportman – een schone dichter. Remy van de Kerckhove overleden'. De Standaard schrijft 'een ware sportman ging heen'.

Organisatie: KA Pitzemburg (J. Van der Auwera) en de Koninklijke Kring voor Oudheidkunde, Letteren en Kunst van Mechelen
Lezingen: directeur J. Van der Auwera en professor T'Sjoen (Universiteit Gent)
Muzikale omlijsting: Simon Schowanek.
Voordracht: Annabel Dewaele, Serra Nackaerts, Dominique De Groen
Bindteksten: G. Stevens

Brief aan Koen

de vlaggen hingen niet halfstok toen mijn vriend stierf
hij stierf zonder afscheid
hij had mij nooit begroet
hij werd geplant
hij werd geveld mijn stam wordt voort ontbonden
zeg het de armen en de honden
hij was geen gunsteling
hij was geen hoveling

ik ervaaarde dat zijn gelaat marmer werd
ik ervaaarde de droefheid van zijn vrouw
ik ervaaarde het spelen van zijn kinderen
ik was zand tussen zijn vingeren

zijn vingeren waren van moedeloos marmer
en moedeloos marmer werd zijn blik
hij lag voor mij als een middeleeuws koning
in moedeloos marmer
ik was twee tranen armer
twee tranen aan moedeloos marmer
aan de gebeden van de boeteling
die ik steeds wik

de vlaggen hingen niet halfstok toen mijn vriend stierf
alleen hij wist hoe graag ik gedichten had geschreven
aan de verwelkte gevels van oude musea
hij alleen wist hoe graag ik het elektrisch gebaar
van Majakovski had herhaald aan de torens der kathedralen

nooit hebben de pokken hem geschonden
de paarse pest bleef hem gespaard
zijn handen werden nooit gebonden
hij heeft bemind gepaard

hij lag voor mij als een middeleeuws koning
in moedeloos marmer
ik ben twee tranen armer
twee tranen aan moedeloos marmer

de vlaggen hingen niet halfstok toen mijn vriend stierf
wij gingen door Mechelen aan de Dijle
hij werd geplant
hij werd geveld
zeg het de armen en de honden
de armen en de honden sterven zonder testament
zo was mijn vriend hij werd begraven in zijn hemd
maar rijk was hij als zij
die stierven zonder testament

wij gingen door Mechelen aan de Dijle
de gevels speelden beiaard in het water
de herfstzon regende op de lindebomen
de lindebomen regenden op de aarde
de aarde regende op mijn vriend
op zijn moedeloos marmer

ik ben armer

Uit "Gedichten voor een kariatide", 1957.

